

vi ikke opgive Kampen, saalænge det Ministerium sidder, som har udstedt Loven af 12te April 1877. Jeg har forøvrigt slet ikke blandet denne Sag ind i det, der her ligger for; kun det har jeg udtalt, og det skal jeg gjentage, at havde Vestindiens Vedelse været god, skulde jeg for min Part være med til at stille mig noget anderledes, end nu er Tilfældet. Men jeg tillader mig ogsaa at tro, at havde Ledelsen af Vestindien været en anden, havde ogsaa Forholdene derovre været anderledes. Det ærede Medlem har meget Ondt ved at forstaa, at medens vi paa den ene Side bebrejder Regjeringen, at den har givet Tilskud til Driften — de 56,000 Kr. — kunde vi dog paa den anden Side fremhæve, at Driftstilskudet var altfor lille. Det er der imidlertid en meget god Sammenhæng i; thi Sagen er den, at vi fra vort Standpunkt maa fordrø, at der, inden Regjeringen approberede Planer og Overslag til Sukkerkogeriet, skulde have været en saa stor Aktiekapital tilstede, at der af den havde kunnet lægges en Del tilside til Driftstilskudet; at Statskassen skulde give et Tilskud hertil, have vi aldrig ment, men kun simpelthen, at der skulde være en saa stor Kapital tilstede, at der var tilstrækkelig Driftskapital til at det kunde gaa heldigt. At det ikke skulde have med Sukkerkogeriet at bestille, forstaaer jeg ikke. Det ærede Medlem gaar stadigt ud fra denne feile Forudsætning — og i saa Henseende er han ikke i Forstaelse med Loven af 1876 —, at Tilskudet gives til et Aktieselskab, og at det er det Hovedsagelige. Nei, det er slet ikke det Hovedsagelige. Det Hovedsagelige, det Principielle for Loven er, at Den hjælpes frem, og at Negerbefolkningen hjælpes til et andet og mere menneskeligt Standpunkt. Det er det Principielle. Havde det ærede Medlem haft Ret i sin Forudsætning, at det var Aktieselskabet, vi alene havde at gjøre med, forstaaer jeg rigtignok ikke, hvorfor Folkethinget skulde have sat Garantibestemmelser ind i Loven af 1876. Netop disse Garantibestemmelser vise, hvad Folkethinget tilsigtede, og det kan man sige sig selv, naar man giver 2 Millioner bort, gjør man det ikke for at hjælpe et Aktieselskab, men for at Den skal faae en lykkelig Fremtid, og at Staten af Gensyn hertil skulde øve sin Kontrol. Det var det, der blev sat ind i Loven af 1876. Jeg forstaaer overhovedet ikke den Rønsø, at vi skulde have til Jovmaal at reise Aktieselskabet, thi det er saa langt fra. Fordi man, naar to have et Foretagende tilsammen, hvoraf den One skal føre Tilsynet med den Anden, siger til den One — i dette Tilfælde Staten —: Du har ført dette Tilsyn paa urette Maade, paa en med Loven uoverensstemmende Maade, renser man dog ikke derved den Første, og det er en total Misforstaelse, naar man tror det. Vi have overhovedet ikke med Aktieselskabet, men kun med Regjeringen og dens Kontrol at gjøre. — Efterat forøvrigt det ærede Medlem for Møen (Bojzen) saa udsærlig har ud-

talt sig, skal jeg ikke udtalte mig videre, men slutte med at sige, at det ærede Medlems Optraeden i denne Sag overfor Aktieselskabet viser, at han ikke er i Forstaelse med Loven af 1876.

Sagd: Vi kunde egentlig slippe ganske nemt fra vort Arbejde i denne Sal, hvis vi kun hørte een Taler, thi enhver af de forskjellige Talere ytrer sig med saadan Bestemthed, at man strax bliver paa det Nøene, hvad enten det gjælder om at fælde Domme over Regjeringen og dens slette Styrelse eller om Sukkerkogeriet, Negere eller Gud veed hvad; men man bliver noget uheldigt stillet, naar man skal høre flere Talere efter hinanden, hvoraf den Enes Udtalelser staa i fuldstændig Strid med den Andens, samtidigt med, at de dog Alle paa staa, at kun deres Mening er den rigtige. Vi have i Udvalgets Betænkning ikke mindre end fire Mindretalsindstillinger, og af disse fire Mindretal have de tre stillet et enslydende Forslag om Lovforslagets Forfæstelse. Derved er der da kommet et temmelig stort Flertal tilstede for dette Udvalgsforslag; men der er det Mærkværdige ved dette af tre Mindretal sammensatte Flertal, at hvert Mindretal for sig paa staaer, at de to Andres Motivering er forkert, og der er saaledes ikke nogenjomhelst Begrundelse af dette mærkværdige Flertalsforslag, der ikke har Flertal imod sig. Men der er en anden endnu større Mærkværdighed derved, og det er, at ethvert af disse tre Mindretal har lavet sig en Bagdør, hvorigjennem det kan smutte bort fra Resultatet af sin Motivering. Naar saaledes den ærede Ordfører for det største Mindretal (Th. Nielsen) først fører grundigt Bevis for, at der ikke bør ydes Derne nogen Understøttelse, slutter han dog med, at det egentlig kun er overfor den nærværende Regjering, man vil negte Understøttelsen, hvorimod man overfor en anden Regjering vilde anse det for rigtigt at give den. Det næste Mindretal, hvis Ordfører er det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), kommer til det Resultat, at det første Mindretals Motivering er af en saadan Beskaffenhed, at det godtgjør vor Forpligtelse til at understøtte Derne; men saa har han selv opfundet en Mængde andre Grunde, hvorfor man ikke bør understøtte Derne, og efter saaledes at have frastøvet Derne enhver Ret til Understøttelse, slutter dog ogsaa dette Mindretal med, at det dog egentlig kun er den uuværende Regjering, at Understøttelsen bør negtes. Det tredje Mindretal (Winther) er saa skikkeligt, at det selv i Betænkningen konstaterer, at det Forslag, det har stillet, staaer i Strid med dets egen Anskuelse om det Rette. Det ærede Mindretal tænker saaledes selv i sin Betænkning, at Derne have lignende Billighedskrav paa Hjælp fra den danske Stats Side, som de i sin Tid ved Krigen Skadelidte herhjemme, og at der er Raag til hurtig Hjælp, og med denne Motivering